

Streda 2. týždňa

Mk 3,1-6

Ježiš pomáha v každej chvíli

Sobota nemá byť pre nás prekážkou v konaní dobra

Keď sme tak niekedy vychádzali po svätej omši z kostola, hlavne v tých väčších mestách, mohli sme si všimnúť, ako pri dverách stojí človek a žobre. Sami v sebe sme možno pocítili taký boj dať alebo nedať nejakú tú korunu. Za pár dní sme toho istého človeka mohli stretnúť niekde inde v meste, kde sa naše stretnutie zopakovalo a ten vnútorný zápas sme prežívali opäť. Pomôžem mu alebo nechám to radšej tak? Nech mu pomôže niekto iný! Čo ak to zneužije a moja pomoc mu nakoniec iba uškodí?

Ježiš sa nás v dnešnom evanjeliu pýta: „***Slobodno v sobotu robiť dobre, alebo zle, zachrániť život, alebo zničiť***“ (Mk 3,4)?

Ježiš vie, čo je správne a dobré, a to treba robiť aj v sobotu. On sa neskrýval, ani nechcel zatajovať to, čo mieni urobiť, naopak povedal chorému, aby sa postavil do stredu, a aby to každý, kto tam bol videl a pochopil. Ježiš sa hneval na tvrdosť ich srdca. Hovorí jasne: „***Vystri ruku! On ju vystrel a ruka mu ozdravela***“ (Mk 3,5). Chorý predstupuje pred všetkých naplnený dôverou v Ježiša. Jeho viera sa prejavuje poslušnosťou pred Pánom, splňaním toho, čo z dlhej skúsenosti poznal ako niečo nemožné: vystrieť svoju ruku. Jeho dôvera v Pána, keď neberie do úvahy vlastnú skúsenosť, že je chronicky chorý, umožňuje zázrak.

S Ježišom je všetko možné. Viera nám umožňuje dosiahnuť ciele, o ktorých sme si mysleli, že sú nedosiahnuteľné, rozriešiť staré problémy ohľadom povahy, vzťahov, zdravia. Viera v Ježiša prekonáva i v našom živote to, čo sme už možno dávno pochovali ako neriešiteľné. On neváha odpovedať kladne na potrebu človeka, hoci by to malo byť práve v sobotu, aj keď pri tom riskuje, že Židia ho budú obviňovať z toho, že znesväcuje deň sviatočný. Jasne nám ľuďom ukazuje, že sme pre neho niečo viac, ako sobota. Ved' ona tu je pre nás a nie my pre ňu. Sobota sa bez nás zaobíde, ale my bez Boha nie. Sviatok nás má privádzať k Bohu a nie nás od neho odvádzať.

Boh si Židov vybral spomedzi všetkých národov a cez tento národ chce priviesť všetkých ku spásu. Chce, aby mu človek prejavoval jeden deň v týždni

kult. Ale tento kult, poklona, nemá byť prekážkou toho, aby sme nepreukázali službu bratovi, či sestre, môjmu blížnemu. V každom z nás je Ježiš tajomne prítomný. Mám sa klaňať Bohu prítomnému vo svätostánku, modliť sa k nemu, ale vtedy, keď ma poprosí o službu lásky, cez blížneho a je to práve v sobotu, tak mu nemám poslúžiť, pretože sa musím sústrediť na Pána. Sám Pán ma prosí o službu a ja by som mu nemal pomôcť len kvôli tomu, že v tento deň jednoducho nepomáham. Je to veľké nepochopenie toho, čo nám Ježiš i v dnešnom evanjeliu chcel povedať a síce robiť dobre máme robiť vždy aj v sobotu a hlavne v sobotu, lebo vtedy si viac uvedomujeme, že to dobré, čo robíme je z lásky k Bohu a skrze jeho milosť. Dokážeme sami od seba urobiť niečo dobré? Nie je to skôr Božia milosť v nás, ktorá nás pobáda k dobru?

Keď stretneme človeka v núdzi nech nás to neľaká, naopak, porozmýšľajme, ako by sme mu najlepšie vedeli pomôcť. Čím by sme mu mohli poslúžiť. Neočakávajme, že naša pomoc ho vytrhne z problémov, ktoré má. Jeho problémy vznikali niekoľko rokov a my mu chceme pomôcť za pár minút. Nebuďme naivní. Boh vie, prečo sa to alebo ono deje a chce možno i v našom vnútri vzbudiť ochotu pomôcť. Aj tá malá služba, ktorou dokážeme pomôcť, nebude zabudnutá.

Amen.